

สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี
วันที่ 30 ๒๕ ๒๕๖๓
ที่ ๒๕๖๓/๒๕๖๓

ที่ มท 0307.1/

4159

กระทรวงมหาดไทย

ถนนอักษะวงศ์ กทม. 10200

๒๐ เมษายน 2550

เรื่อง ร่างกฎกระทรวงกำหนดสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม พ.ศ.

เรียน เลขาธิการคณะรัฐมนตรี

- สิ่งที่ส่งมาด้วย 1. ร่างกฎกระทรวงกำหนดสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม พ.ศ. จำนวน 100 ชุด
2. สรุปสาระสำคัญในหลักการของร่างกฎกระทรวง
กำหนดสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม พ.ศ. จำนวน 100 ชุด

ด้วยพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 ได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาเมื่อวันที่ 12 พฤศจิกายน 2547 และมีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 12 พฤษภาคม 2548 เป็นต้นไป โดยที่ (3) ในมาตรา 4 ของบทนิยามคำว่า "โรงแรม" แห่งพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว ได้กำหนดให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีอำนาจออกกฎกระทรวงกำหนดสถานที่พักอื่นใดที่ไม่เป็นโรงแรม ซึ่งกระทรวงมหาดไทยพิจารณาแล้ว เห็นว่าในปัจจุบันมีการประกอบธุรกิจด้านที่พักในหลากหลายรูปแบบ รวมถึงการประกอบกิจการด้านที่พักในลักษณะโฮมสเตย์ หรือเกสต์เฮาส์ขนาดเล็ก ซึ่งเป็นการเสริมรายได้ของคนในท้องถิ่น รักษาไว้ซึ่งขนบธรรมเนียมประเพณี และส่งเสริมด้านการท่องเที่ยว ส่วนใหญ่เป็นกิจการในครอบครัวและมีผลกำไรไม่มากนัก

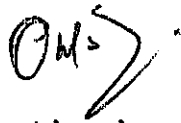
ดังนั้น หากไม่มีการออกกฎกระทรวงกำหนดสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรมแล้ว สถานที่พักเหล่านี้จะต้องเป็นโรงแรมตามคำนิยามในพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 ซึ่งต้องยื่นขออนุญาตประกอบธุรกิจโรงแรม ขออนุญาตก่อสร้างอาคาร หรือดัดแปลงอาคารตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคาร และกฎหมายอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับการประกอบธุรกิจโรงแรม รวมทั้งต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎหมายว่าด้วยโรงแรม เช่น จัดให้มีผู้จัดการที่ต้องมีคุณสมบัติตามที่กฎหมายกำหนด การจัดทำบัญชีรายรับรายจ่าย และการรายงานทะเบียนผู้พัก ซึ่งล้วนเป็นการเพิ่มต้นทุน และเพิ่มภาระในการปฏิบัติแก่ประชาชนที่ต้องการหารายได้เสริมจากการให้เช่าที่พักแก่นักท่องเที่ยว

/ กระทรวงมหาดไทย...

กระทรวงมหาดไทยจึงได้ยกร่างกฎกระทรวงกำหนดสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม พ.ศ. โดยกำหนดจากจำนวนห้องพัก และจำนวนผู้เข้าพักเป็นเกณฑ์ มีสาระสำคัญ คือ สถานที่พักที่มีจำนวนห้องพักรวมกันทุกชั้นในอาคารหลังเดียวกันหรือหลายหลังรวมกันไม่เกินสี่ห้องและจำนวนผู้เข้าพักรวมกันทั้งหมดไม่เกินยี่สิบคน ไม่เป็นโรงแรมตามพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 รายละเอียดปรากฏตามร่างกฎกระทรวงกำหนดสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม พ.ศ. ที่เสนอมาพร้อมนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณานำร่างกฎกระทรวงกำหนดสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม พ.ศ. เสนอคณะรัฐมนตรีเพื่อโปรดพิจารณาต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(นายอารีย์ วงศ์อารยะ)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

กรมการปกครอง

สำนักการสอบสวนและนิติการ

โทร./โทรสาร 0-2356-9554

บันทึกหลักการและเหตุผล
ประกอบร่างกฎกระทรวง กำหนดสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม พ.ศ.

หลักการ

กำหนดสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม ตามมาตรา ๔ (๓) แห่งพระราชบัญญัติโรงแรม
พ.ศ. ๒๕๔๖

เหตุผล

โดยที่ความใน (๓) ของบทนิยามคำว่า “โรงแรม” ในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติโรงแรม
พ.ศ. ๒๕๔๖ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย มีอำนาจออกกฎกระทรวงกำหนดสถานที่พักอื่นใดที่
ไม่เป็นโรงแรม จึงจำเป็นต้องออกกฎกระทรวงนี้

ร่าง
กฎกระทรวง
กำหนดสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม พ.ศ.

อาศัยอำนาจตามความใน (๓) ของบทนิยามคำว่า "โรงแรม" ในมาตรา ๔ และมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. ๒๕๔๗ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยออกกฎกระทรวงไว้ดังต่อไปนี้

กำหนดให้สถานที่พัก ที่มีจำนวนห้องพักรวมกันทุกชั้นในอาคารหลังเดียวกันหรือหลายหลังรวมกันไม่เกินสี่ห้องและจำนวนผู้เข้าพักรวมกันทั้งหมดไม่เกินยี่สิบคน ไม่เป็นโรงแรมตามพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. ๒๕๔๗

ให้ไว้ ณ วันที่

พ.ศ.

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

ร่างกฎกระทรวงกำหนดสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม พ.ศ.

1. พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 ได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาเมื่อวันที่ 12 พฤศจิกายน 2547 และมีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 12 พฤษภาคม 2548 เป็นต้นไป โดยที่ (3) ในมาตรา 4 ของบทนิยามคำว่า “โรงแรม” แห่งพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว ได้กำหนดให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีอำนาจออกกฎกระทรวงกำหนดสถานที่พักอื่นใดที่ไม่เป็นโรงแรม

2. กระทรวงมหาดไทยพิจารณาแล้ว เห็นว่า ในปัจจุบันมีการประกอบธุรกิจด้านที่พักในหลากหลายรูปแบบ รวมถึงการประกอบกิจการด้านที่พักในลักษณะโฮมสเตย์ หรือเกสต์เฮาส์ขนาดเล็ก ซึ่งเป็นการเสริมรายได้ของคนในท้องถิ่น รักษาไว้ซึ่งขนบธรรมเนียมประเพณี และส่งเสริมด้านการท่องเที่ยว ส่วนใหญ่เป็นกิจการในครอบครัวและมีผลกำไรไม่มากนัก ดังนั้น หากไม่มีการออกกฎกระทรวงกำหนดสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรมแล้ว สถานที่พักเหล่านี้จะต้องเป็นโรงแรมตามคำนิยามในพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 ซึ่งต้องยื่นขออนุญาตประกอบธุรกิจโรงแรม ขออนุญาตก่อสร้างอาคาร หรือดัดแปลงอาคารตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคาร และกฎหมายอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับการประกอบธุรกิจโรงแรม รวมทั้งต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎหมายว่าด้วยโรงแรม เช่น จัดให้มีผู้จัดการที่ต้องมีคุณสมบัติตามที่กฎหมายกำหนด การจัดทำบัญชีและเป็นผู้พัก และการรายงานทะเบียนผู้พัก ซึ่งล้วนเป็นการเพิ่มต้นทุน และเพิ่มภาระในการปฏิบัติแก่ประชาชนที่ต้องการหารายได้เสริมจากการให้เช่าที่พักแก่นักท่องเที่ยว

3. ร่างกฎกระทรวงกำหนดสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม พ.ศ. กำหนดจากจำนวนห้องพัก และจำนวนผู้เข้าพักเป็นเกณฑ์ มีสาระสำคัญ คือ สถานที่พักที่มีจำนวนห้องพักรวมกันทุกชั้นในอาคารหลังเดียวกันหรือหลายหลังรวมกันไม่เกินสี่ห้องและจำนวนผู้เข้าพักรวมกันทั้งหมดไม่เกินยี่สิบคน ไม่เป็นโรงแรมตามพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ.2547 ซึ่งหมายความว่า เมื่อร่างกฎกระทรวงฉบับดังกล่าวมีผลบังคับใช้ สถานที่พักที่อยู่ในหลักเกณฑ์ตามที่กำหนด ไม่เป็นโรงแรมตามพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ.2547 ซึ่งจะเป็นผลให้ได้รับการยกเว้น ไม่อยู่ภายใต้บังคับแห่งพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว

